

สนทนาธรรมที่ได้เห็น

โดย

พล.อ.ต.หญิง กาญจนา เชื้อทอง

สนทนาธรรมที่ไต้หวัน

วันที่ 3 - 12 กันยายน 2561 ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ได้รับเชิญจาก คุณวินเซนต์ ชาวไต้หวัน (Mr. Vincent Chen สมาชิกชมรมบ้านธัมมะ ลำดับที่ 3016) เคยร่วมสนทนาธรรมที่เวียดนามและไทยหลายครั้งแล้ว เธอเป็นคนหนุ่ม จบปริญญาโท ด้านคอมพิวเตอร์ที่สหรัฐอเมริกา และทำงานที่นั่นนานนับ 10 ปี ระหว่างนั้นได้ไปปฏิบัติธรรมที่สำนักแห่งหนึ่งที่มีสาขาทั่วโลก จนลาออกจากการกลับมาไต้หวันเพื่อปฏิบัติธรรม ต่อมาได้อ่านข้อความธรรมจากเว็บไซต์ของกลุ่มศึกษาธรรม ทำให้ทราบว่า ไม่เข้าใจคำสอนของพุทธเจ้าเลย จึงเริ่มต้นศึกษาจากหนังสือของคุณนีนา และเข้าร่วมสนทนาธรรมหลายครั้ง จนมีศรัทธาเพิ่มขึ้นเรียนเชิญท่านอาจารย์มาไต้หวันเป็นครั้งแรก เธอไม่เคยจัดมาก่อน จึงตื่นเต้นมาก แต่พวกเราช่วยกันสนับสนุนจนสำเร็จ ซึ่งมีคุณนีล พา เอ็งไพบูลย์ ผู้เชี่ยวชาญธรรมและภาษาจีน จนทำเว็บไซต์บ้านธัมมะภาคภาษาจีน ช่วยติดต่อประสาน และเป็นกำลังสำคัญในการแปลหนังสือธรรม “ธรรมะคืออะไร” และ “ความเข้าใจธรรมะ” จัดพิมพ์โดย มศพ. มาแจกอย่างละ 500 เล่ม และตัวคุณวินเซนต์ก็แปลและพิมพ์หนังสือแจกในการสนทนาครั้งนี้ด้วย นอกจากนั้นคุณแอน ชลชีนี สะสมทรัพย์ ก็เป็นผู้สนับสนุนคนสำคัญด้วย ขออนุโมทนาทุกท่านค่ะ (ขอได้บุญด้วยก่อนเลย งานนี้ดีค่ะ)

(ปกหนังสือ "ความเข้าใจธรรมะ" และ "ธรรมะคืออะไร")

ก่อนออกเดินทางก็น่าตื่นเต้นแล้ว เพราะได้ข่าวมาจากคุณวินเซนต์ว่า มีชาวโรมาเนีย แยกของอันวิลลาร์ ที่ฮอยอัน ได้อ่านหนังสือธรรม เรื่อง Understanding Dhamma และ Buddha's Path ของคุณนีน่า(Nina Van Gorkom)แล้วสนใจ ขอติดตามไปร่วมสนทนาธรรมด้วย พร้อมกับสาวฝรั่งเศส 2 คน คือ คุณเฮเลนน่า ที่เป็นคนออกแบบอันวิลลา และคุณฟร็อง ดีไซน์เนอร์ และคุณชินดี้ คนบไต้หวันที่อยู่ฮ่องกง เมื่อได้พบกับคุณอันนา สาวโรมาเนีย ก็แปลกใจที่ยังเด็ก หน้าตาสวยมากด้วย และยังสะสมมาดีที่ทำให้สนใจศึกษาธรรม

เช้าวันที่ 3 กันยายน 2561 พวกเราจึงเดินทางออกจากเมืองไทยเวลา 8:30 น. ใช้เวลาเดินทาง 3 ชั่วโมง 20 นาที และเดินทางต่อด้วยรถบัสไปสนามบินอีก 2 ชั่วโมง (โดยไม่หยุด) แต่เราหยุดแวะเข้าห้องน้ำที่จุดพักรถที่กว้างขวาง มีห้องน้ำสะอาดสะอาดอันถึง 80 ห้อง มีศูนย์อาหาร แต่ไม่ได้ซื้อ เพราะระหว่างเดินทาง คุณวินเซนต์ ให้น้องนาน่า ลูกสาวและแม่อีก เพื่อนสาว แจกอาหารที่เลือกสรรของขึ้นชื่อ เช่น ปีกเป็ดพะโล้ และสอนลูกสาวอบขนมพายแอปเปิลมาแจกให้ทานระหว่างทาง

ระหว่างนั่งรถ ท่านอาจารย์ให้คุณเอ็ม วรศักดิ์ เปิดเพลง “เพราะไม่รู้” ภาคภาษาจีน แต่งเนื้อร้องโดยคุณนิลพา ซึ่งฟังทำเสร็จสดๆ ร้อนๆ โดย ผศ. (อัศจรรย์) อรรณพ หอมจันทร์ เมื่อวันอาทิตย์นี้เอง และและอาจารย์อรรณพได้กรุณาส่งเนื้อเพลงและเบื้องหลังการจัดทำมาให้ ดังนี้

เพลงเพราะไม่รู้และเพราะรู้ (ภาษาจีน)

因无知是与非难分明

yīnwúzhī shìyǔfēi nánfēnmíng

เพราะไม่รู้ จึงอยู่มาในหล้าโลก

因无知 逐名利 恋红尘

yīnwúzhī zhú míng lì liàn hóng chén

เพราะไม่รู้ จึงเศร้าโศกในสงสาร

因无知 苦与乐 长痴迷

yīnwúzhī kǔ yǔ lè zhǎngchīmí

เพราะไม่รู้ จึงเป็นเรา เขลามานาน

因无知 故有我 堕轮回

yīnwúzhī gùyǒuwǒ duòlúnhuái (สังสารวัฏ)

เพราะไม่รู้ จึงคบพาล เผลอผลาญตน

因感悟 佛法恩 勤研习

yīngǎnwù fófǎēn qínányí

เพราะรู้คุณ ของพระธรรม จึงร่ำเรียน

因悟法 勤修行 增福慧

yīnwùfǎ qínxiūxing zēngfúhuì

เพราะรู้ธรรม จึงพำเพียร เพิ่มกุศล

因觉悟 无人我 诸法空

yīnjuéwù wúrénwǒ zhūfǎkōng

เพราะรู้ชัด จึงไม่ใช่ สัตว์บุคคล

因觉悟 无人我 脱苦海

yīnjuéwù wúrénwǒ tuōkǔhǎi

เพราะรู้ละ ตัวตน จึงพ้นภัย

(นิลพา เอ็งไพบูลย์ ผู้ประพันธ์เนื้อเพลงภาษาจีน)

ความเป็นมาของเพลงเพราะไม่รู้และเพราะรู้ (ภาษาจีน)

สืบเนื่องจากการที่ท่านอาจารย์จะเดินทางไปสนทนาธรรมที่ไต้หวัน 3-12 ก.ย.61 นี้ ซึ่งท่านได้ดำริที่จะให้มีเพลงธรรมภาษาจีน เพื่อเผยแพร่ทั้งที่ไต้หวันและในเว็บไซด์ภาษาจีน รวมทั้งสื่อออนไลน์อื่นๆ จึงได้เลือกเพลงเพราะไม่รู้และเพราะรู้ ด้วยเห็นว่ามีความน่าจะสอดคล้องกับเพลงจีนสากล ทั้งมีเนื้อหาสาระที่กระชับและไม่ยาว ส่วนเนื้อเพลงจีน คุณนิลพา เอ็งไพบูลย์ ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาจีน ได้ประพันธ์ให้โดยแปลจากเนื้อเพลงภาษาไทยได้อย่างไพเราะยิ่ง สำหรับการขับร้องและดนตรีได้รับความกรุณาจากคุณวนิดา ชาทิวงศ์ ได้ประสานกับคุณเมลินดา แสงไพบูลย์ (บุตรสาว) เป็นผู้ขับร้องและบรรเลงเปียโน เป็นต้นแบบในการขับร้องและเรียบเรียงเสียงประสานต่อไป

ในการไปสนทนาธรรมที่ไต้หวันในครั้งนี้คุณวรศักดิ์ ราชตา (คุณเอ็ม) ได้จัดเตรียมไฟล์เพลงทั้งที่มีเสียงร้องและบรรเลงเปียโน ที่คุณเมลินดาจัดทำให้ พร้อมทั้งโน้ตเปียโนที่ อ.ทรงเกียรติ พิพัฒอนวัช ได้กรุณาจัดทำไว้ ไปด้วย เพื่อสหายธรรมทั้งชาวจีนและชาติอื่น อาจได้ใช้ประโยชน์ในการขับร้องบรรเลงเพลงอันประกอบด้วยธรรม ซึ่งจะมีส่วนช่วยในการเผยแพร่พระธรรมต่อไป

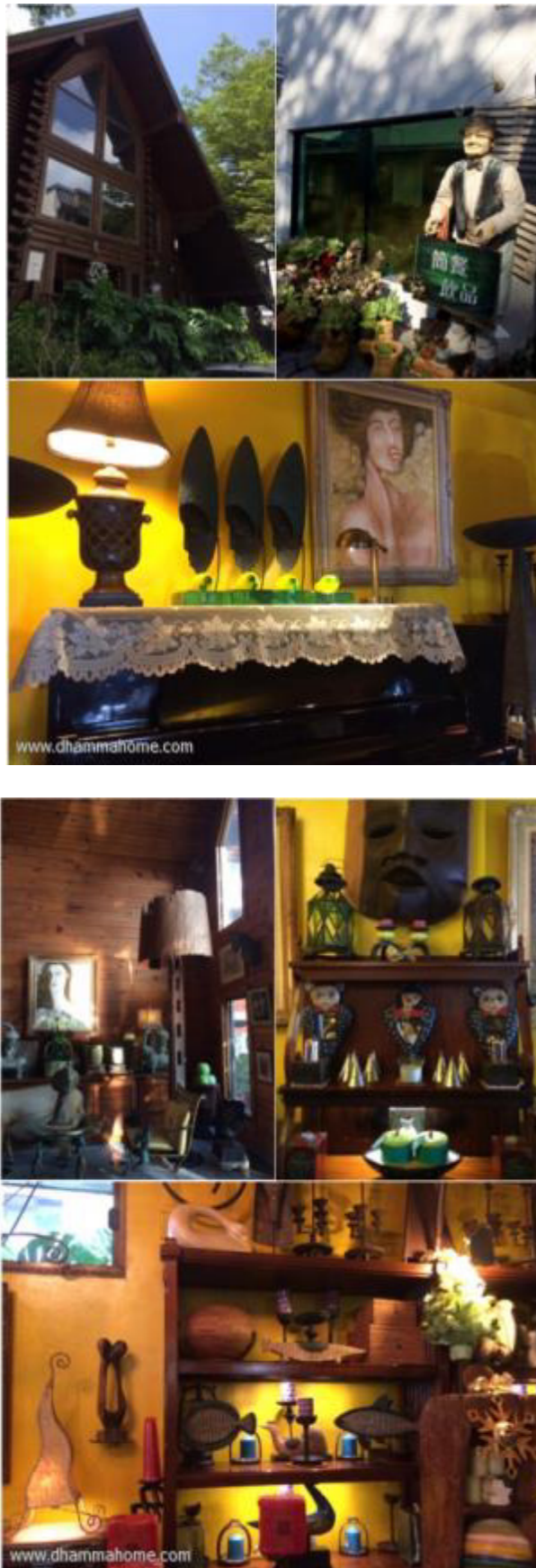
จึงขอเรียนให้ชาวชมรมบ้านธัมมะได้รับทราบ และอนุโมทนากับทุกท่านที่มีส่วนในการร่วมกันเจริญกุศลในครั้งนี้ด้วย

ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกท่านที่ร่วมกันสร้างสรรค์เพลงเพราะ ๆ ที่เตือนใจได้อย่างดีว่า ที่เป็นสุข เป็นทุกข์ อยู่ทุกวันนี้ ก็เพราะความไม่รู้นั่นเอง และเพิ่งจะรู้ว่า ไม่รู้อะไร ไม่รู้ว่า แต่ละขณะเป็นธรรม เกิดขึ้นเพราะเหตุปัจจัย เกิดแล้วดับทันที ไม่กลับมาอีก จึงไม่มีเรา ของเรา หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เที่ยง มีเพียงขณะที่ปรากฏสั้นแสนสั้น

คณะสนทนารธรรมพักที่โรงแรม Lealea Sun Hotel และ Full House Resort ที่อยู่ตรงข้ามกัน เพียงข้ามถนนแคบๆ ที่ไม่มีรถวิ่ง เกือบเหมือนอยู่โรงแรมเดียวกัน เพียงแต่ชื่อและจำนวนดาวต่างกัน และราคาก็ห่างกันครึ่งต่อครึ่ง เพราะโรงแรมหนึ่งเป็นตึกสูงมีลิฟต์ มองเห็นทะเลสาปชั้น (ทะเลสาปมุนอยู่อีกฝั่งหนึ่ง ยังไม่เห็น)

อีกแห่งเป็นบ้านไม้สน 3 ชั้น ขึ้นลงกระได มีสวนเล็ก ๆ เจ้าของรีสอร์ทเป็นชาย
สูงอายุทำหน้าที่ทุกอย่าง (นานๆจะเห็นผู้ช่วยผู้หญิง) พวกเราหลายคนเจริญกุศลด้วย
การช่วยกันบริการกันเอง ที่นี้มีร้านอาหารอยู่ชั้นล่างสุด มีชื่อเสียงในการทำอาหารจาก
ผลไม้ เช่น ผัดเผ็ดไก่กับแคนตาลูป (เป็นต้น เฟิงชิมอย่างเดียว) และอาหารเข้าก็จะมีกวี
สี่เขียวกับสีทองทุกวัน สดหวานหอมอร่อยจนต้องถามหาที่ขาย ทราบว่าสั่งมาเป็นกล่อง
จากไทเป

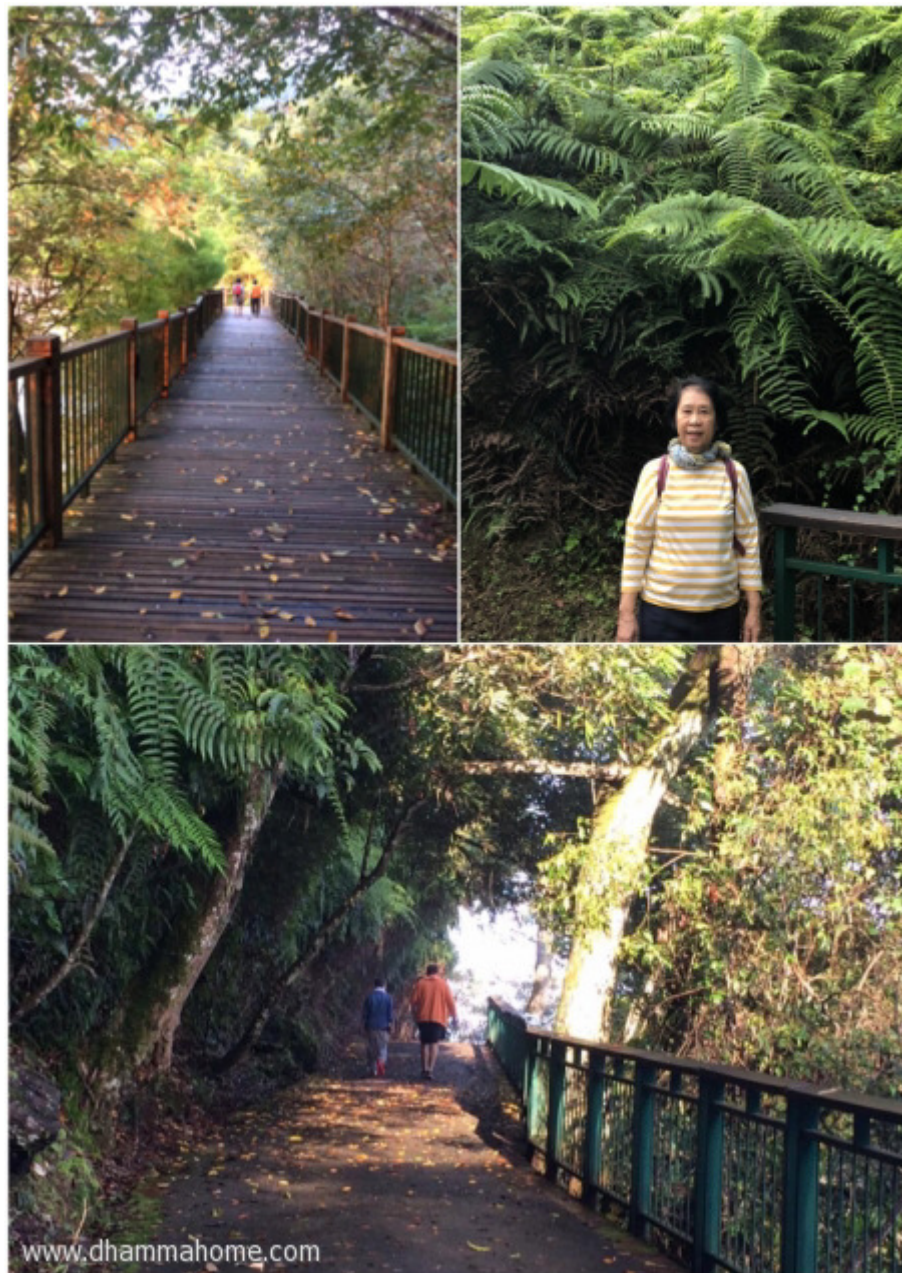

(ขอบคุณภาพถ่ายสวยๆของทะเลสาบ จากลูกสาว บ้านธัมมะเวียดนาม Than Tam)

ฝั่งที่เราพักเป็นส่วนตัวมาก บรรยายกาศเงียบสงบ ไม่มีผู้คนพลุกพล่าน ถ้าต้องการความเจริญก็ข้ามเรือไปฝั่งตรงข้าม ที่เห็นตึกสูง ๆ หลายแห่ง เดิมคุณวินเซ็นต์ให้พักฝั่งโน้น แต่พวกเราบ่นว่าแพงมาก เธอเลยข้ามมาฝั่งนี้ ถ้าต้องการจะข้ามไปหาความเจริญต้องเสียค่าเรือ 200 เหรียญ (1 เหรียญไต้หวันเกือบเท่าบาทไทย) เลยยังไม่ได้ข้าม มองจากฝั่งนี้แล้วจินตนาการเอา ประหยัดเงิน และอาจจะสวยกว่าที่เห็นจริงๆก็ได้ แต่อย่างไรก็ตาม จะเห็นหรือไม่เห็นก็เพื่อลืมทั้งหมด จากไม่เห็น แล้วเห็น แล้วก็ไม่เห็นอีก ทุกขณะว่างเปล่า ไม่มีอะไรเหลือเลย เดิมเคยคิดว่ายังเหลืออยู่ในความทรงจำ แต่จริงๆแล้วแม้ความทรงจำก็ว่างเปล่าประดุจอากาศ แม้เป็นเพียงรู้ชั้นฟังก็ยิ่งดีกว่าไม่เคยได้ยินได้ฟังเลย

ใกล้ ๆ ที่พัก มีรถกระเช้าลอยฟ้าที่ไม่ได้ขึ้น เพราะวันที่จะขึ้นก็ปิดซ่อมบำรุง (ประหยัดเงินได้อีก) แต่ตอนเช้า ๆ ได้เดินไปดูสถานีรถกระเช้าและขึ้นเขาไปนิดหน่อย ตามอายุ อีกเช้าหนึ่งเดินตามทางที่เป็นสะพานไม้เลียบทะเลสาบ ข้างหนึ่งเป็นป่าเฟิร์น มีต้นหอมหมื่นลี้ปลูกไว้เป็นแนว เริ่มออกดอกส่งกลิ่นหอมอ่อน ๆ ข้างทางเห็นดอก มหาหงส์กอใหญ่ ๆ สมบูรณ์มาก ส่งกลิ่นหอมฟุ้ง

แล้วยังเห็นดอกจิกสีชมพู สีขาว เป็นพุ่มสวยงามที่ปลูกไว้ริมทะเลสาบ
 ขโมยกลิ่นดมก็ได้กลิ่นหอมเย็น ๆ ทั้งสวยงามอบบาง ทั้งหวาน ทั้งหอม น่าหลงใหลจริง ๆ
 ทั้งหมดที่ได้บริโภคทางตา ทางจมูก ไม่ต้องเสียเงิน เพียงแต่ต้องจ่ายด้วยพลังใจไปเดิน
 แสวงหาเอง (คล้ายกับบิณฑบาตเหมือนกัน เพราะเลือกไม่ได้ว่า จะเห็นอะไร ได้ยินอะไร
 ได้กลิ่นอะไร กระทบสัมผัสอะไร ทั้งหมดเกิดเพราะเหตุปัจจัยที่เหมาะสม แล้วก็ชอบไม่
 ชอบสิ่งที่ปรากฏทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ตามการสะสม) แต่ต้องตื่นแต่เช้ามืดก่อนพระ
 อาทิตยขึ้น ไม่มีอะไรได้มาฟรี ๆ เพียงแต่ต้องจ่ายในรูปแบบไหนเท่านั้นเอง

มาคราวนี้ไม่ได้ท่องเที่ยว เพราะผู้ติดตามมาด้วยป่วยตั้งแต่วันแรก เจ็บคอ เป็นหวัด เดินทางทุกครั้งเคยพกยาแก้แอสมา. แต่ไม่เคยใช้ เลยไม่ได้เอามา มาครั้งนี้จำเป็นต้องใช้ ไปหาซื้อไม่ได้ เพราะเป็นยาปฏิชีวนะ ต้องมีใบรับรองแพทย์ แม็กก็คนไต้หวันพาไปหาหมอ มีคนเจ็บคอหลายคน ไปพร้อมกัน แต่ทุกคนเลยเปลี่ยนใจ ไม่ยอมเสียค่าหมอ 2000 เหรียญ คุณนาย สาวเวียดนามนั่งเรือข้ามฟากไปซื้อยาแผนจีนมาฝาก และคุณน้อย พัฒน์นารี ที่ตามมาทีหลังพร้อมกับคุณป๋อง ซื้อยาปฏิชีวนะและยาเขียวตราใบโพธิ์มาฝากจากเมืองไทย เพื่อนร่วมเดินทางให้ยาเขียวผสมน้ำร้อนดื่ม อาการดีขึ้นเรื่อย ๆ พอได้ยา จึงทราบว่าคุณเอ็มมีแอสมาติดมาด้วย แต่ไม่ได้ถามกันกว่าจะได้กินยา ก็ผ่านไปหลายวัน เห็นกรรมและผลของกรรมที่จะต้องได้รับแล้วค่ะ ทุกอย่างเกิดเพราะเหตุปัจจัยจริงๆ เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ขอขอบคุณและอนุโมทนาในกุศลจิตของทุกท่าน กุศลจิตของทุกท่านที่ต้องการช่วยเหลือก็ทำให้หายป่วยไปกว่าเดิมแล้วค่ะ แผนการที่วาดหวังไว้กับคุณนิลพาว่าจะพาเราสองคนท่องเที่ยวชนชั้นมูลหอยให้ทั่วกลายเป็นว่าเธอเป็นไกด์พาทุกคนเที่ยว ยกเว้นเราสองคน ความคาดหวังทำให้ผิดหวัง แต่เมื่อยังไม่รู้ก็ยังคงคาดหวังต่อไป แล้วก็สมหวัง ผิดหวังต่อไปอีกเช่นนี้ ตราบใดที่ยังไม่เริ่มรู้ว่า ความคาดหวัง สมหวัง ผิดหวัง ล้วนเป็นธรรมที่ไม่ใช่เรา ไม่ใช่สิ่งหนึ่งสิ่งใด เกิดแล้วดับทันที ไม่กลับมาอีกเลยในสังสารวัฏ

เพราะไม่ได้ออกไปเที่ยวตามแผน จึงร่วมฟังการสนทนาธรรมทุกครั้ง และช่วยแปลบางตอนที่เข้าใจเป็นภาษาไทยบ้าง แต่ก็ยังมีอุปสรรคเกี่ยวกับไมโครโฟน แม้จะแปลทุกครั้ง แต่บางครั้งฟังไม่รู้เรื่อง เลยต้องทิ้งไป เสียหายเหมือนกัน พุดจนเจ็บคอแต่ใช้ไม่ได้ เสียหายก็เป็นธรรม แต่ยังไม่รู้ตรงขณะที่กำลังเสียหาย มารู้ตอนคิดนึกถึงความเสียหายที่ผ่านไปนานแล้ว ท่านอาจารย์เคยบอกว่า ยิ่งเข้าใจมากขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งใกล้ขณะที่ปรากฏมากขึ้นเท่านั้น ก็ยังอีกนานแสนนาน แต่ก็ยังดีที่เริ่มเข้าใจหนทางเพิ่มขึ้น

ในการสนทนาธรรมกับคนมาใหม่ก็ต้องเริ่มต้นที่ธรรมคืออะไร แต่ธรรมก็ใหม่สำหรับทุกคนเสมอ เพราะเพียงจำได้ว่า ธรรมะคืออะไรแต่ยังไม่รู้ลักษณะจริง ๆ ของธรรมะ จึงต้องฟังแล้วฟังอีก พิจารณาแล้วพิจารณาอีก จนกว่าจะเข้าใจลักษณะจริงๆว่าเป็นสิ่งที่มีจริงเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ไม่อยู่ในอำนาจบังคับบัญชาของใคร เกิดแล้วดับไปทันที จึงไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา ไม่ใช่สัตว์ บุคคล ตัวตนเลย

มีวันหนึ่งคุณวินเซ็นต์ เชิญเจ้าสำนักชาวดัหวันมีพร้อมลูกศิษย์ 5 คนมาร่วมสนทนาธรรมด้วย เธอบอกว่าถ้าน่าสนใจก็จะสนทนาทั้งวัน ถ้าไม่น่าสนใจก็เฉพาะช่วงเช้า เมื่อสนทนาก็ถามเรื่องปฏิบัติสรุปบาทเลย เริ่มด้วยอวิชชาเป็นปัจจัยแก่สังขาร เกิดขึ้นมาเพราะความไม่รู้ แต่พอท่านอาจารย์ถามว่าอวิชชาไม่รู้อะไร ก็ตอบไปคนละทิศคนละทาง ถามเรื่องผัสสะ เรื่องอายตนะ ก็ตอบสับสนไปหมด ในที่สุดก็ร่วมสนทนาเฉพาะช่วงเช้า เพราะไม่อยอมรับคำอธิบายที่ไม่ตรงกับที่เคยรู้มาก่อน และมานะ ความสำคัญตนว่า เป็นเจ้าสำนัก แต่ก็ได้หัวข้อในการสนทนาต่อไป

สหายนธรรมต่างชาติทั้งหมดสนทนารธรรมกันอย่างเข้มข้น ไม่ว่าสภาพอากาศจะเป็นอย่างไร บางครั้งฝนตกหนักมากจนต้องตะโกนใสไมโครโฟนก็ยังสนทนากันต่อ ไม่มีใครย่อท้อ เพราะเห็นประโยชน์ของของของความเข้าใจธรรมที่มีค่าที่สุดในสังสารวัฏ

และวันที่ 7 กันยายน 2561 ก็มาถึง ต้องเดินทางไปไทเป หลังสนทนาธรรม ในช่วงเช้าแล้ว ต้องลาจากชั้นมุนเผลอ ได้เห็นเพียงทะเลสาปสุริยันต์ ไม่ได้เห็นทะเลสาป จันทรา ทั้งๆที่ตั้งใจจะเที่ยวดูชมให้ทั่ว ได้แต่เดินชมท่าเรือ และร้านค้าใกล้ ๆ ทางเดิน เลียบทะเลสาป ระหว่างนั่งรถไปไทเป พยายามหาดอกไม้สวย ๆ วิวทิตทัศน์งาม ๆ เพราะจำได้ว่า เมื่อได้เห็นแล้วมีความสุขอย่างไร เวทนา ความรู้สึกเป็นสุข จึงเป็นสิ่งที่ ทุกคนแสวงหาด้วยความจำว่า เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น ลิ้มรส กระทบสัมผัสอะไรแล้วทำให้ เป็นสุข เวทนาและสัญญาจึงเป็นขั้นธัมมในขั้น 5 ที่เป็นที่ยึดมั่นอย่างมั่นคงว่าเป็นเรา เป็น ของเรา

ระหว่างทาง แวะรับประทานอาหารกลางวันที่ภัตตาคารที่มีชื่อ ประทานาธิบดี
คนก่อนเคยมารับประทานถึง 14 ครั้ง เพราะติดใจเปิดห่อไข่นึ่งเป็นออเดิร์ฟ แต่อาหาร
อย่างอื่นก็อร่อยเหมือนกัน ราคาก็ไม่แพง คนละ 350 เหรียญ อีกกลุ่มไปทานอาหาร
พื้นเมืองตามสั่ง คนละประมาณ 100 เหรียญ เมื่อกลับมาพบกันต่างก็คุยทับกันว่า ของ
ใครอร่อยกว่ากัน อาหารริมทางมีเศรษฐกิจของไต้หวันมาากินหลายคน และอร่อยมากกว่า
ลืมไปว่า รสอร่อยที่ว่ำนั้ปรากฏแล้วหมดไปนานแล้ว ที่พูดนั้นไม่ใช่ขณะที่ลิ้มรส แต่เป็น
ความคิดนึกด้วยความเป็นตัวตนว่า เป็นเราลิ้มรส และด้วยมานะว่า ของเราอร่อยกว่า
ลืมไปสนิทว่า ทุกอย่างเป็นธรรม ไม่ใช่เรา

เดินทางถึงโรงแรมไฮวาร์ด ชานเมืองไทเป ตอนใกล้ค่ำที่ฝนกำลังตกพอดี ได้เห็นน้องซุง จันทนา สองแสงจินดา ที่เพิ่งเดินทางจากกรุงเทพคนเดียว มาคอยอยู่ก่อนแล้ว มาถึงภาพใหม่คือไทเปแล้ว ใกล้ๆโรงแรมเป็นมหาวิทยาลัยแห่งชาติไต้หวัน และสวนสาธารณะใหญ่ที่เป็นเซ็นทรัลปาร์คของไทเป คาดหวัง (อีกแล้ว) ว่าจะมีโอกาสไปเที่ยวชม ลืมอีกแล้วว่า ความคาดหวังเป็นธรรม ไม่ใช่เรา

4 วัน 5 คืนที่ไทเป

วันที่ 8 - 9 กันยายน 2561 แบ่งกลุ่มการสนทนาธรรมเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรก
สนทนาเป็นภาษาอังกฤษล้วน มีคุณนีน้า คุณช่าราห์และคุณจอน กับคณะชาว
เวียดนาม สนทนาที่ห้องรับแขกในห้องส้วที่ที่ท่านอาจารย์พัก อีกกลุ่ม ท่านอาจารย์ คุณ
สุชิน คุณนิลพา คุณวินเซ็นต์ สนทนาเป็นภาษาไทยแปลจีน ที่ห้องสัมมนาในโรงแรมไฮ
วาร์ด เป็นห้องเล็กๆ จุได้ 40 คน คุณวินเซ็นต์ถึงต้องจำกัดคนเข้าร่วมสนทนาธรรม วัน
แรกมีคนได้หวั่นเต็มห้อง ต้องใช้เก้าอี้เสริมสำหรับคนไทยที่เข้าร่วมฟัง ผู้ฟังเป็นวัย

กลางคน ไม่มีผู้สูงอายุมาก มีหนุ่มสาวด้วย และส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง ตอนแรกการแปลไทยเป็นจีนไม่ค่อยราบรื่น เพราะสำเนียงจีนมีมากมาย ต้องคุ้นชินกันก่อนจึงจะพอเข้าใจ ท่านอาจารย์และคุณสุชินจึงพูดภาษาอังกฤษให้คุณวินเซ็นต์แปลเป็นจีน คงเพราะคุ้นชินกับสำเนียงมากกว่า รายละเอียดการสนทนารธรรมทั้งหมด คุณเอ็ม วรศักดิ์ ราชตา เจ้าหน้าที่มูลนิธิ ฯ และทีมงานตากล้องอาสาสมัคร คุณยุพิน สุขลธาดา คุณทวีชัย คุณจิราภรณ์ ศรีสมุทร คุณจันทนา ส่องแสงจินดา ช่วยกันอย่างแข็งขัน

เมื่อเห็นห้องสัมมนาเต็ม คนไทยที่โชคดีได้ฟังธรรมเป็นภาษาไทยที่สามารถเข้าใจทุกคำได้อย่างลึกซึ้ง (ในพยานุชนะ ไม่ใช่ในอรรถของธรรมซึ่งต้องใช้เวลาฟังแล้วฟังอีก พิจารณาแล้วพิจารณาอีก ไม่ว่าจะเป็ชาติใด ภาษาใด ก็เหมือนกัน) และเวลาไหนก็ฟังได้ (เพราะทำบุญไว้แต่ปางก่อน) จึงสละสิทธิ์ในการร่วมสนทนา ขอไปเที่ยวชมเมืองไทเปตามอัธยาศัยของแต่ละคนซึ่งไม่เหมือนกันเลย เราจึงถูกลืมไว้ในโรงแรมกับผู้ติดตามที่ขอพักผ่อนในห้องเพราะเป็นไข้หวัด ในเช้าวันหนึ่งจึงหาทางออกไปสำรวจสวนสาธารณะต้าอัน(Daan Forest Park)เข็นรถจักรยานของไทเปคนเดียว (ใครจะมีอัธยาศัยเดินชมสวนสาธารณะเหมือนเรา?) สวนต้าอันอยู่ใกล้โรงแรมนิดเดียว เดิน 5 นาทีก็ถึงแล้ว ตอนนั้นฝนตกพริ้วๆ (ตั้งแต่มาไต้หวันฝนตกทุกวัน) เห็นคนไทยแต่งชุดกีฬาพากันวิ่งเดินออกกำลังกายกลางแจ้งสายฝนมากมาย บางกลุ่มใส่เสื้อฝน雨衣เงิน ดูเป็นชีวิตปกติของเขา ไม่ต้องห่วงถึงฝนตก (ตอนแดดออก อาจจะห่วง ยังไม่เห็น) เหมือนอย่างที่ทรงแสดงถึงลักษณะของคนขยันที่ไม่อ้างว่าฝนตก แดดออก ร้อนนัก หนาวนัก

ยังเข้าอยู่ สายแล้ว แล้วไม่ทำงาน เดินคนเดียวก็ดีเหมือนกัน คุยกับตัวเองเรื่องอะไรก็ได้ ที่อยากจะคุย ไม่ต้องเอาใจคู่สนทนา แต่เพราะยังติดข้องกับความปลอดภัยของตนเอง ทำให้วิตกกังวลว่า ถ้าเป็นอะไรไป จะมีใครรู้บ้าง ทำให้ความเพลิดเพลินในการชื่นชมธรรมชาติลดน้อยลง ก็ยังว่ายวนในห่วงน้ำใหญ่ของความเพลิดเพลินบ้าง ความวิตกกังวลบ้าง ทั้งหมดเพราะไม่รู้ความจริงว่า ไม่ว่าจะเห็นอะไร ได้ยินอะไร คิดอะไร ก็เป็นธรรมที่เกิดขึ้นแล้วเพราะเหตุปัจจัย เกิดขึ้นเป็นอย่างนั้นแล้วก็ดับไป ไม่กลับมาอีก บังคับบัญชาไม่ได้ จึงไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา ไม่ใช่สิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย ยึดมั่นในความว่างเปล่า ในสิ่งที่ไม่มียังมี ยึดมั่นในโลกที่นักมายากล คือ จิตสร้างขึ้นจากสิ่งที่ไม่มี แล้วมี แล้วไม่มี ว่ายังมีอยู่แถมเป็นของเราด้วย แท้จริงแล้วเราก็ไม่มี สิ่งทั้งหลายที่ยึดถือว่าเป็นของเราจะมีแต่ที่ไหน

ภายในสวนกว้างใหญ่และสะอาดนั้น มีต้นไม้ใหญ่หลายชนิดปลูกเป็นกลุ่ม ๆ ต้นไทร ต้นไผ่ ต้นปาล์ม และอีกมากมายที่ไม่รู้จักชื่อ มีดอกมหาหงส์ปลูกเป็นดงใหญ่ มีนกกระยาง 2 - 3 ตัว เดินจิกหญ้ากลางฝน เดินไปอ่านแผนที่กลางสวน มีคนใจดีมาถามว่า มีอะไรให้ช่วยไหม คิดว่าเราหลงทาง หน้าตาเราคงดูอ้ำว้างห่อเหี่ยว จริงๆก็หลงทางจริงๆ หลงอยู่นานแสนนานมาแล้ว บางทีก็รู้สึกว้าวหลงทาง แต่ส่วนใหญ่ไม่รู้ว้าวหลงเพราะกำลังสนุกสนานเพลิดเพลิน แต่เวลาที่เป็นทุกข์เดือดร้อนก็จะหาทางให้พ้นทุกข์นั้น เมื่อหาทางออกไม่ได้ ก็จรรู้ว้าวหลงทางแล้ว แล้วความทุกข์เดือดร้อนนั้นก็ดับไปตามธรรมชาติของทุกสิ่ง เมื่อเพลิดเพลินอีกก็ลืมว่าอยากหาทางออก จึงติดวนอยู่ในสังสารวัฏมาแล้วยาวนาน และยังอยู่ต่อไปอีกนานแสนนาน

วันก่อนสุดท้ายในไทเป มีคนไต้หวันที่มาร่วมสนทนา 2 วันก่อน มาขอร่วมสนทนาธรรมรอบพิเศษกับท่านอาจารย์ที่ห้องพัก สนทนาจนถึง 6 โมงเย็น ไม่ได้อยู่ร่วมฟังเพราะวันนี้ไปเที่ยว North Coast ทางเหนือของไทเป นั่งรถไปประมาณ 1 ชั่วโมง ตั้งอยู่ริมมหาสมุทรแปซิฟิก เป็นชายฝั่งที่เป็นหินทราย หินมีสีต่าง ๆ สวยงาม ส่วนที่อ่อนนุ่มและน้ำทะเลกัดกร่อนจนเป็นรูปร่างต่าง ๆ ตามจินตนาการ เป็นเศียรของเจ้าหญิงบ้าง เป็นหัวใจบ้าง เป็นช้างบ้าง สวยงาม น่าดู น่าชม จนคนเขลาเช่นเราต้องอยู่ตามไปหาดูหาชมไม่หยุดหย่อน เห็นว่าสวยแล้ว เห็นนานเข้าก็ชิน ต้องแสวงหาสิ่งใหม่ที่สวยกว่าเดิม เจ้านาย คือ โลกะจึงจะพอใจ ปล่อยให้มันเป็นอิสระ ยังไม่ต้องแสวงหาสักครู่หนึ่งแต่ไม่นานเจ้านายก็เบื่อ เปลี่ยนจากโลกะเป็นโทสะ บังคับให้ต้องไปแสวงหาสิ่งที่น่าเพลิดเพลินกว่าเดิมให้ได้ อย่างไรก็ตามก็ยังเป็นทาสที่ซื้อสัตย์ของท่านโลกะต่อไป ถ้าไม่มีความเพลิดเพลินติดข้อง ชีวิตจะอยู่อย่างไร จะอยู่ด้วยปัญญา ปัญญาที่เจริญเติบโตช้าเหลือเกิน ไม่ทันออกดอกออกผลให้ชื่นใจ จึงต้องอบรมเจริญปัญญาท่ามกลางโลกะโทสะอย่างนี้ต่อไป จนกว่าปัญญาจะเติบโตพอจะละคลายอกุศลได้ที่ละเล็กที่ละน้อย

ออกจากเยี่ยวหลิว (ใช่หรือเปล่าก็ไม่รู้) ก็ไปเมืองบนเขาที่ชื่อ ส่วนเก่า (ภาษาไทย จีนว่าอย่างไรจำไม่ได้) เหมือนตลาด 100 ปีที่สามชุก มีร้านอาหารมากมาย ผู้คนเดินขวักไขว่ ต่างก็เป็นทาสโลหะเหมือนกัน พวกนี้ใช้กำลังขาเดินขึ้นภูเขาไปชม ไปชิม ให้ตาได้เห็นวิมหารสมุทรที่สวยงาม ล้นล้นรสอาหารจีนที่แปลก ๆ และอร่อย จะปวดเมื่อยอย่างไรต้องอดทน เพื่อให้เจ้านายพอใจ จนเดินไม่ไหวจึงหยุดพัก ซื่อสัตย์จริง ๆ ไม่ต้องมีคนคุมให้ทำงานเลย ทำด้วยความอดทนมุ่งมั่น สละแม้ชีวิตเพื่อเจ้านายจริง ๆ ข้าพเจ้าจะเป็นทาสของท่านโลหะต่อไปอีกแสนนาน

กลับมาถึงโรงแรม หมาดแรงนอนสลบไปพักหนึ่ง (อีกกลุ่มไปซื้อปต๋อ) พอมีแรงรีบ
ลุกทำงานให้เจ้านายต่อ ลุกขึ้นตามเสียงโทรศัพท์เรียกของน้องซุง ไปห้าง SOGO ห้าง
ใหญ่ของไทเปทันที ไม่ได้ล้าหน้า หวีम्म ดูกระจกเลย กลัวไม่ทันใจเจ้านาย นั่งรถเมล์
จากโรงแรมไปห้างเพื่อรับประทานเสี้ยวหลงเปา ที่ห้างนี้ ตามคำแนะนำของน้องโต บวร
ที่หาข้อมูลเมืองไทเปให้เพียบ แต่ไม่ค่อยได้ใช้ เพราะอัธยาศัยของคนไปด้วยไม่ค่อย
เหมือนกัน จะไปคนเดียวก็ไม่กล้า เพราะอัธยาศัยเป็นคนหลงทางง่าย ยิ่งเวลาง่วงหรือ
เหนื่อย จะกำหนดทิศทางไม่ได้เลย จึงต้องติดตามคนอื่นเสมอ คราวนี้ได้น้องเอ็มกับ
น้องซุงนำทาง จึงได้รับประทานของขึ้นชื่อของไต้หวันที่ห้างโซโก้ตามที่คุณโต แนะนำ
แล้วค่ะ อร่อยจริงๆ ขอขอบคุณสำหรับข้อมูลค่ะ

ร้านอาหารอยู่ชั้น B2 ของห้าง มีคนเข้าคิวยาวเหยียด เมื่อเราไปบอกว่า 3 คน เขาถามว่าคนไทยใช่ไหม บอกว่ารออีก 45 นาทีจะรอไหม เราบอกว่า รอ ก็ให้เมนูอาหารเป็นภาษาไทยให้ไปเลือกสั่งก่อน พวกเราเลยเดินเล่นในห้างครบทั้ง 9 ชั้น กลับมาเลยคิวไปหน่อย แต่ไม่เป็นไร ยื่นเมนูที่เลือกให้ ไปนั่งโต๊ะที่จัดไว้สำหรับ 3 คนเรียบร้อย นั่งรอครูเดียวก็ได้รับประทานเสี้ยวหลงเปา รับประทานจนหมดจึงนึกขึ้นได้ว่าลืมถ่ายรูป ต้องสั่งมาอีกชุดเพื่อถ่ายภาพ ก็สนุกดีหลายคนโลภะรวมกันยิ่งเพลิดเพลีนกันใหญ่ รับประทานเสร็จนั่งชงยังอยากไปเดินตลาดกลางคืนที่ยังไม่ได้ไป แต่ป่าไม่ไหวแล้วจะ อยากก็อยาก แต่สังขารไม่เป็นใจรับใช้เจ้านายที่ชอบเที่ยว ต้องตามใจเจ้านายที่อยากนอน ต้องขอกลับไปจัดกระเป๋เตรียมตัวกลับในวันรุ่งขึ้น อย่างไร ๆ ก็ไม่พ้นเป็นทาสโลภะ หนีไปไหนไม่พ้น เมื่อไรจะเห็นหน้าเห็นตาเจ้านายจริง ๆ เสียที รู้จักแต่ชื่อมาแสนนาน

ลาที มิใช่ลาก่อน ไต้หวัน

วันสุดท้ายที่ไทเป เดินไปรับท่านอาจารย์และพี่จี๊ดไปทานอาหารเช้า เพราะหนีไปเที่ยวหลายวัน ไม่ได้ไปกราบท่านเลย เมื่อพบท่านก็ทักว่าท่านหน้าตาแจ่มใสมาก ท่านบอกว่า ใครจะคิดว่า คนไต้หวันจะสนใจจริงจังขนาดนี้ เพียงสนทนาไม่กี่ชั่วโมงก็สามารถเข้าใจเรื่องเจตสิกที่เกิดกับจิตทุกดวง ไม่ใช่เพียงจำชื่อได้ มีบางคนไปนั่งสมาธิโดยท่องคำที่เรียกว่ามนตรา แต่บอกว่าไม่ได้เข้าใจอะไรเลย เมื่อได้ฟังแล้วก็สนใจ และมีผู้หญิงสาวชาวไต้หวันคนหนึ่งที่มาเมืองไทยเมื่อเดือนพฤษภาคม ได้พบกับคุณแอ้ว ฟองจันทร์ นันตา วอลซ์ โดยบังเอิญที่สถานีรถไฟฟ้าและได้รับคำแนะนำให้มาฟังธรรมที่ไทเป และได้มาฟังในวันสุดท้าย หลังถ่ายภาพร่วมกันในห้องรับแขกที่ท่านอาจารย์พัก เธอมาขอบพระคุณท่านอาจารย์ ท่านเล่าว่า เขาน้ำตาไหลออกมาด้วยความปิติ เขาบอกว่า เขาเกิดมาเพื่อที่จะได้มาฟังธรรมจึงทำให้ได้พบกับคุณแอ้ว

กลับมาจึงคุยกับคุณแอ้วถึงรายละเอียด ทำให้ได้ทราบว่า คุณแอ้วเห็นนาเดียวกับ
คุณแม่สูงอายุที่ตามัวเกือบมองไม่เห็น ที่สถานีรถไฟพาพระโขนงกำลังแก่ ๆ กัง ๆ ลาก
กระเป๋ามาใหญ่ลงบันได คุณแอ้วเดาว่าคงเป็นคนต่างชาติ จึงเข้าไปถามและช่วยยก
กระเป๋า ทั้ง ๆ ที่คุณแอ้วก็ขาเจ็บ แต่โชคดีที่มีฝรั่งผู้ชายใจดีคนหนึ่งอาสาช่วยยกกระเป๋า
ลงมาให้ คุณแอ้วจึงช่วยเรียกแท็กซี่ไปส่งให้ที่โรงแรมใกล้ ๆ ตามที่อยู่ที่น่าเดียบอก แล้ว
ก็จากกันไป แต่ได้ให้เบอร์โทรติดต่อกันไว้

วันรุ่งขึ้นคุณแอ้วไปพบนาเดียที่สถานีรถไฟอีกโดยบังเอิญ คุณแอ้วถามหาคุณแม่ว่าอยู่ที่ไหน ใครดูแล? นาเดียก็บอกว่าไม่มีใครดูแล แต่นาเดียจำเป็นต้องทิ้งแม่เอาไว้ที่โรงแรมคนเดียว เพราะเธอต้องไปเข้าคอร์สเรียนอะไรสักอย่างทั้งวัน (ดูเหมือนจะเป็นอะไรที่เกี่ยวกับนั่ง ฟัง สมาธิ พลังจิตสักอย่างหนึ่ง) พอคุณแอ้วทราบว่าคุณแม่อยู่โรงแรมคนเดียว ยังไม่ได้ทานอะไรเลย คุณแอ้วจึงได้จัดเตรียมซื้ออาหารและถ้วยชามไปให้คุณแม่ที่โรงแรม และตอนหลังพอคุยกันไปมา ทราบว่า มีอาชีพที่เคยเป็นแอร์โฮสเตสเหมือนกันทั้งคู่ เลยคุยกันถูกคอ นาเดียเคยทำงานกับไชน่าแอร์ ส่วนคุณแอ้วเคยอยู่การบินไทย

2-3 วันต่อมา ทั้งสองแม่ลูกก็เตรียมเดินทางไปเชียงใหม่เพื่อฝึกพลังจิตอะไรสักอย่าง และไปหาดูสถานที่ต่าง ๆ เพื่อจะย้ายมาอาศัยอยู่ที่เมืองไทย วันนั้นที่ที่พักคุณแอ้วได้คุยธรรมพื้นฐานให้นาเดียฟัง และบอกนาเดียว่าให้ไปฟังธรรมจากท่านอาจารย์สุจินต์ที่ไทเปในเดือนกันยายนนี้ พร้อมกับได้โทรติดต่อกับคุณวินเซ็นต์ (ชาวไต้หวันที่เชิญท่านอาจารย์ไป) เพื่อบอกสถานที่และวันและเวลาการสนทนา

และก่อนนาเดียเดินทางไปเชียงใหม่ คุณแอ้วก็ได้ชวนนาเดียและคุณแม่ไปเดินเล่นที่สวนเบญจสิริ เข้าเสียให้คุณแม่นอนพัก และเธอก็ได้คุณธรรมเบื้องต้นคร่าวๆกับนาเดียนานพอสมควร และนาเดียก็แปลให้คุณแม่ฟังเป็นระยะ ๆ ดูแล้วเค้าก็สนใจและที่มาก ๆ กับข้อมูลที่ได้รับฟัง (รายละเอียดว่าคุยอะไรกันบ้าง ต้องถามคุณแอ้ว) แล้วต่างก็แยกย้ายกัน ไม่ได้ติดต่อกันอีก เพราะสองแม่ลูกกำลังจะขึ้นไปเชียงใหม่และปายนาเดียบอกว่าชอบเมืองไทยมาก ๆ อยากย้ายมาอยู่ที่นี่กับคุณแม่ที่ต่างจังหวัด ไม่ชอบไต้หวันเลย

พอนาเดียกลับมาจากเชียงใหม่ก็ได้พยายามนัดพบกับคุณแอ้ว แต่เผอิญคุณแอ้วไม่ว่าง และคุณนาเดียก็ต้องกลับไต้หวันวันรุ่งขึ้น ก็เลยไม่ได้เจอกันอีกเลย แต่สัญญากันว่าส่งข่าวถึงกัน

แต่คุณแอ้วเองก็ไม่ทราบเหมือนกันว่า เขาจะไปร่วมสนทนาธรรมกับท่านอาจารย์หรือไม่ เพราะนาเดียหายไปเลย ตั้งแต่กลับไปไต้หวัน เมื่อได้ทราบว่า นาเดียได้ไปฟังธรรมและได้สนทนากับท่านอาจารย์ และมีความปลื้มปีติมากๆที่ได้ฟังธรรม เธอบอกว่าอันนี้ไม่ใช่เรื่องบังเอิญเลย ส่วนหนึ่งก็เพราะคุณแอ้วแนะนำว่าอย่ามัวไปเสียเวลากับสิ่งที่ทำให้ไม่รู้ความจริงเลย ชีวิตนี้ถ้าไม่รู้ความจริงก็จะสะสมความไม่รู้ไปเรื่อย ๆ ไม่รู้ อีกทั้งแสนโกฏิกับในสังสารวัฏ ขออนุโมทนาในกุศลจิตของคุณแอ้ว “ทำดีและศึกษาพระธรรม” สมกับเป็นศิษย์กัณฏิมูลนิธิ ฯ ค่ะ คุณแอ้ว

คุณแฉั่วเฟิงส่งข่าวมาว่า นาเดียเฟิงส่งข้อความมาทักทายว่า

Dear Elle,

So great to listen to dhama this time and thanks a lot for telling me this information. Dhama is so deep and subtle that i have never heard before. As i was missing for one discussion so I can,t get the whole picture this time. I need time to read the three books in chinese edition to help me to get more clear understandings that teacher has taught this time. Ajhan is so warm and nice. Her devotion to dhama is incredible!

คุณแอ้วที่รัก

ยอดเยี่ยมมากที่ได้ฟังธรรมในครั้งนี้ ชอบคุณมาก ๆ ที่ได้แนะนำธรรมที่ลึกซึ้งมากและดิฉันไม่เคยได้ยินมาก่อน และเนื่องจากไม่ได้ฟังตั้งแต่ต้นจึงยังไม่ค่อยเข้าใจ ดิฉันคงต้องอ่านหนังสือ 3 เล่มที่แปลเป็นภาษาจีน (ธรรมคืออะไร ความเข้าใจธรรม The Buddha's Path) เพื่อจะได้มีความเข้าใจเพิ่มขึ้น

ท่านอาจารย์มีเมตตามาก ท่านอุทิศตนเพื่อให้คนอื่นเข้าใจธรรมอย่างไม่น่าเชื่อ

www.dhammadhome.com

คณะสหายธรรมจากเมืองไทยที่เดินทางไปไต้หวันในวันที่ 9 ก.ย. 61 มารับท่านอาจารย์ พี่จืด คุณชลินี สะสมทรัพย์จากโรงแรมไปพักผ่อนต่อที่ชั้นมูนเลค จนถึงวันที่ 15 ก.ย. 61 ถ่ายภาพเป็นที่ระลึกร่วมกันหน้าโรงแรม Howard

คุณวินเซ็นต์นี้จุดหมายสำหรับการสนทนาธรรมที่ไต้หวันครั้งต่อไป อาจจะเป็นวันที่ 5 ก.ย. 62 และนาน 2 อาทิตย์ ต้องดูรายละเอียดอีกครั้ง ขออนุโมทนาในกุศลจิตของผู้จัดที่ไต้หวัน ผู้ร่วมเดินทางทุกท่าน โดยเฉพาะท่านอาจารย์ที่อุทิศตนเพื่อแบ่งปันความเข้าใจความจริงอันประเสริฐอันเป็นมรดกล้ำค่าที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงมอบไว้ให้

คุณชลชีนี สะสมทรัพย์ ที่กลับพร้อมคณะที่เดินทางกลับวันที่ 15 ก.ย. 61 เล่าให้ฟังว่า ขากลับมีแอร์ชาวไต้หวันที่ทำงานการบินไทยมาบริการท่านอาจารย์ ชื่อแพท เธอเป็นภรรยาของคุณสันติ ซึ่งเป็นสจ๊วตรุ่นพี่ของคุณณภัทร ที่ฟังธรรมเหมือนกัน และเธอก็มาฟังธรรมที่ไต้หวันด้วย ตอนนี้ได้ทราบว่าเธอฟังธรรมวันละ 4 - 5 ชั่วโมง แอร์อีกท่านหนึ่งเป็นคนไทยชื่อคุณชนาภรณ์ เธอมีโอกาสดูสนทนากับท่านอาจารย์ และทราบว่าสามีของเธอก็ฟังธรรมจากท่านอาจารย์ด้วย

ขอกราบเท้าขอบพระคุณและอนุโมทนาในกุศลจิตของท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่อุทิศตนเพื่อเผยแผ่ความเข้าใจถูกต้องให้ผู้ที่อยู่ในความมืดได้เห็นแสงสว่างของพระธรรม แม้จะเพียงทีละเล็กละน้อย ตามความสะสมของแต่ละคน กราบอนุโมทนาคุณวินเซ็นต์ ผู้จัด และสหายธรรมผู้ร่วมกันเจริญกุศล คุณนี้่น่า วัน กอรัคคอม แม้จะมีอายุมากและมีปัญหาเรื่องการเดิน ก็ยังอุทิศตนเช่นกัน คุณใจนาธาน คุณซำราห์ คุณสุชิน คุณนิลพา ุคุณชลชินี คุณจิราภรณ์ คุณวรศักดิ์ คุณยุพิน คุณจันทนา คุณสงบ ช่างภาพจำเป็น และทุกๆ ท่านค่ะ ทุกคนเป็นส่วนทำให้พระธรรมจักรเคลื่อนที่ไปตามความสามารถของแต่ละคน และสุดท้ายลืมไม่ได้เลย คือ คุณวันชัย ภู่งาม ที่ใส่ภาพ (ที่พวกเราส่งมาเป็นร้อย ๆ ภาพ โดยไม่ได้เลือก ให้คุณวันชัยต้องเลือกเอง) ประกอบเรื่องทำให้น่าติดตามยิ่งขึ้น ขอขอบคุณค่ะ

“พระธรรมยิ่งเผยแผ่ยิ่งรุ่งเรือง”